

Мој одговор нима - или зашто је боље бити слепи миш

Пише: Сергеј Трифуновић
недеља, 21 октобар 2018 13:51

Хуманитарни Фонд “Подржи живот”, настао је оног дана у специјалки једног ријалитија, кад сам ушао с картоном и фломастером у студио. 4 дана касније, направили смо милион долара....

MY NAME IS МИШ. СЛЕПИ МИШ

Та ту скоро, биће ових дана,

са'ранисмо једног божјег раба.

Читали сте, вид'ли сте параду,

Мој одговор нима - или зашто је боље бити слепи миш

Пише: Сергеј Трифуновић
недеља, 21 октобар 2018 13:51

тај раб божји беше једна баба..

Затутњаше сва четири звона,

поврвеше ките и мундири,

поврвеше перјанице бојне,

поврвеше безбројни шешири.

Сви мајори дебели и суви,

официри цела кита сјајна,

пуковници, с орлом и без орла,

и још неко, али то је тајна.

И право је, не тумач'те друкче,

и нашта би ту брбљива злоба,

Мој одговор нима - или зашто је боље бити слепи миш

Пише: Сергеј Трифуновић
недеља, 21 октобар 2018 13:51

и право је та последња почаст,

испратити покојну до гроба.

Још скорије, биће ових дана,

са'ранисмо још једог божјег раба.

Ал' на жалост свију баба наших,

тај раб божји није био баба...

Не поврве кита и мундири,

а и ког би да до гроба прати,

и што пође и што хтеде поћи,

од пола се пута кући врати.

Потмуло су ударала звона,

ударала звона из буцака,

Мој одговор њима - или зашто је боље бити слепи миш

Пише: Сергеј Трифуновић
недеља, 21 октобар 2018 13:51

а и што би да се чини цева,

кад је пратња српскога јунака.

Српска децо што мислити знате

из овога поуку имате:

У Србији прилике су так'е,

бабе славе, презиру јунаке,

зато и ви не муч'те се цабе,

српска децо, постаните бабе.

Бранислав Нушић је ову своју песму коју је објавио у “Новом београдском дневнику”, одробијао две године. Знаш, рећи ћете:”Па ‘де баш ту, најскупљу...” Али ако претендујете да стекнете какав интегритет, онда јефтине И не певате. Инспирација за песму наравно актуелни догађај који боду очи у престоници омалене краљевине Србије. У свега пар дана, две сахране: прва-мајора Михаила Катанића, неустрашивог хероја из српско-бугарског рата који се до последњег метка и даха са својом јединицом борио за Нешков Вис код Пирота, па су га И Бугари кад им је израњављен пао шака, у знак поштовања који се у та усрана мрачна времена исказивао чак и побеђеном непријатељу-произвели у чин мајора. Друга пак, мајке пуковника Драгутина Франасовића. На једну је дошао цео двор на челу са краљем Миланом, творцем првог устава у свеукупној историји Србије И цела влада. На другу, само маса људи грађана, препуна поштовања за хероја који ће добити и улицу на Врачару. Али без икаквих

Мој одговор нима - или зашто је боље бити слепи миш

Пише: Сергеј Трифуновић
недеља, 21 октобар 2018 13:51

званичника. Погађате наравно, где је ко био. 21-огодишњи надарени литерата син некада богатог цинцарског трговца житом, Ђорђа Нуше, не пропушта лопту коју му судба клета шаље на волеј И саставља “Погреб два раба” у даху. Са више него јасном алузијом на његово величанство краља Милана Обреновића у стиху:

“И још неко, али то је тајна”,

Млади Алкибијад је врло вероватно свесно на себе примио ударац, прозвавши оног чије се име не помиње. Ствар ургентно дође до првостепеног суда, угледни члан истог-судија Христић одалама пресуду од два месеца за нечувену дрскост младом песнику. Но, то разљути његово височанство доносиоца првог устава у свеукупној историји Србије икада, те његово милостиво краљевско величанство намах, у складу са својим уставним овлашћењима које је само донело, изрази жестоко негодовање што је дрзник добио тако мало. Првостепени суд сходно моралном те правном аршину какав и доликује највишој судској институцији у омаленој али поноситој Краљевини, казну младом Браниславу повећа са два месеца, на логичне две године затвора.

Остало је историја.

Ову смо пригодну сказку обрађивали тамо негде у неком петом разреду основне школе, третирајући овакве теме са носталгијом која разгони прашину са дебелих књига, не сањајући да ће у времену које нам предстоји, Живка, Јеврем, Пера Писар из административног, Алекса Жунић, Јеротије Пантић, Ујка Васа, Вића, жика, Агатон, Прока и Сарка, те фантомски Јосиф из Трбушнице-постати наши савременици. Као у каквом енглеском филму, неко је набасао на чаробну реченицу која отвара врата заумља, из дебеле прашњаве књиге у библиотеци под окриљем ноћи, изађоше сви ти живописни јунаци И размилеше се по земљи која сном мртвијем спава да би се пробудила у реалности свакојаког апсурда.

Не бојте се, нећу вам откривати топлу воду у бојлеру пеглајући вас како је авај, Нушић опет постао наш сурови савременик. Нити у ту сврху потезати аргументе како ни он ето, иако је луцидно закључио како је среском шпијуну лакше да дође до информације ако претходно подели визиткарте на којима пише: “Алекса Жунић, срески шпијун”, не би дозволио себи прву лопту да створи лик министра одбране који није служио војску али обожава униформу. Или рецимо лик доктора који сарађује са злочиначком мрачњачком организацијом И носи надимак “Доктор Смрт”, постаје министар здравља. Не. У

Пише: Сергеј Трифуновић
недеља, 21 октобар 2018 13:51

Нушићевим делима нема убистава. Нема ни таквог мрака. Бар не намерног. Ликови којима се инспирисао у обреновићевској Србији, које је гледао И описао Бранислав Нушић, су за оно што ће се изродити стотину година касније, продукција Волта Дизнија.

Први авион браће Рајт наспрам Боинга 7747. Иларион Руварац, игуман манастира Гргетег, И историчар који је увео критички метод у српску историографију, говорио је Панти Срећковићу, оцу митомански настројених историчара који су трубили о небеском народу: "Немојте то радити. Направићете штету за сто година одсад." Не знам какву је врсту штете овај умни човек имао на уму, али овакву није могао замислити. Нећу набрајати све каљуге јуче пресвучених националиста који су ођедном обукли европејска одела И у њима продају И као рђа нагризају све што јесте Србија, мада би их требало набрајати из дана у дан, сваки дан. Ионако вам се повраћа. Немам намеру да се политиком бавим јер сувише волим свој посао, али политика се упорно бави мноме И ја се томе, као ни сваки свесни појединац који живи у овом или било ком друштву, нећу препустити. Хуманитарни Фонд "Подржи живот", настао је оног дана у специјалки једног ријалитија, кад сам ушао с картоном И фломастером у студио. 4 дана касније, направили смо милион долара. Схватио сам колика је снага, колико је људима мука од глупости И колико им само треба дати мали повод, прилику за емпатију, да би се отргли из тог мрака "слугерањско удворичког народа, распетог између доушништва И митоманије", да парафразирам Пецу Ејдуса. Правећи фонд за прикупљање средстава за лечење болесне деце у хоризонтали, имао сам потмуло на уму једну другу ствар, у вертикали: окупљање људи око здравог циља. Изазивање лучења хормона емпатије као основног постулата икаквог људског односа.

Битисања, јер икакво битисање, не постоји без односа. Прављење бенда. Групе. Нановно васпостављање поодавно разједаног друштва, које се распето на "ово И оно" као у истоименој Бећковићевој песми, претворило у безлични, испражњени И уморни кал, коме у таквом дрогираном стању, вођство може буде И екипа најзлобнијих, исфрустрираних дилетаната у овом делу Европе, најкукавичких пасјих синова у новијој српској историји, које брзо И лако нађу масу слугерањско-доушничких подгузних мува И својски се труде разбију било какав покушај ичега корисног И лепог за заједницу. Зашто? Зато што то баца светло на њихов мрак.

Погледајмо пресек те владавине. Обесмишљени српски парламент у коме се вређа, удара, плује И псује, помињу мајке И очеви, малициозно поступа према сваком ко није посланик владајуће странке, одузима се насилно реч, прекида усред излагања ако вам се нешто не свиђа И ајде де, све је то јоште И разумљиво. Умео је И британски доњи дом итекако да еманира пијачну атмосферу. Оно што је монструозно, међутим је што се сваки закон који се тиче бољитка друштва у било ком смислу, а дозволићете од здравља деце, будућности сваке земље нема ничег пречег, аутоматски одбија уколико долази од

Мој одговор њима - или зашто је боље бити слепи миш

Пише: Сергеј Трифуновић
недеља, 21 октобар 2018 13:51

представника било које опозиционе странке. Зојин Закон. Алексин Закон. 152 посланика окупљених око владајуће партије, два пута гласа против тога да се тешко оболела деца лече у иностранству. 152 иста посланика, три пута одбија предлог Маринике Тепић да новац који се опорезује од кладионица, коцкарница И игара на срећу, иде на лечење деце. 152 идентична посланика одбија да чује о закону који покушавају да уведу родитељи из удружења несталих беба. Да, добро сте чули. Први случај нестале бебе у Београду, забележен је 1959-е године. Отада се то догодило више хиљада пута.

Неко, јако моћан очигледно, схватио је да красти децу из породилишта уз сарадњу корумпираних медицинских радника који су положили Хипокритову а не Хипократову заклетву, И продавати их у иностранству за огромне новце паровима који децу не могу да добију, добар посао. Еасу монеу.Хм, интересантно. Не морамо дакле да трошимо новац на лечење деце, можемо на њима још И да зарадимо. Све то 152 народна посланика чија имена И лица никада нећемо И не смемо заборавити, народних посланика које сте ви драги моји земљаци изгласали да би се у парламенту борили за васа права да живите барем нормално, не интересује. Као овце, када чобанка која је променила 8 странака удари у звонце, они гласају против. Али их интересује оно што је од круцијалног значаја за опстанак народа који сваке године има 30 хиљада људи мање. Чији је старосни просек 41,3 године. Чији основци већ праве калкулацију за одлазак у иностранство по завршетку средње школе. Народа који има највећу белу кугу у новијој историји Европе. Интересује их, драги народе мој, оно због чега сте И гласали за њих, да се за то боре: опстанак 120 врста слепих мишева. Добро сте прочитали. Након што је Мариника Тепић, по трећи пут изнела идеју о опорезивању игара на срећу, чобанка по аутоматизму предвиђеном у брошури за држање оваца на окупу ударила звонце, овце, сада већ уплашене тиме што смо им на друштвене мреже данима качили имена И лица означавајући их као људе који убијају децу, не гласају против већ су, гле курца у сламном шеширу уздржани, те настављају здушно, три сата да расправљају о очувању 120 врста слепих мишева. Брига за несрећне И угрожене слепе мишеве, не треба пуно да вас чуди: за шта би се екипа из мрака друго борила, ако не за своје другаре из мрака.

Мој одговор нима - или зашто је боље бити слепи миш

Пише: Сергеј Трифуновић
недеља, 21 октобар 2018 13:51

